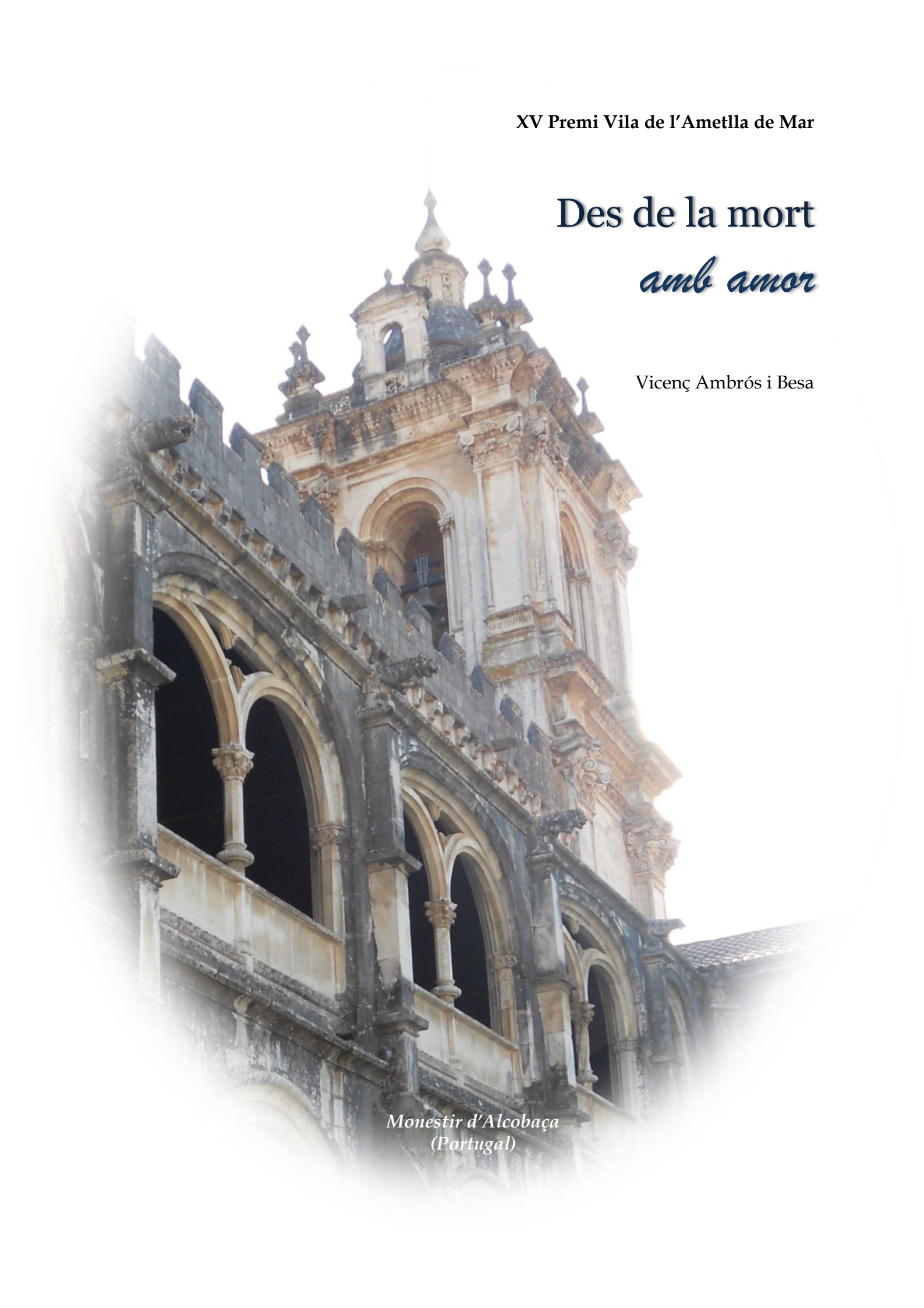

XV Premi Vila de l'Ametlla de Mar

Des de la mort
amb amor

Vicenç Ambrós i Besa

*Monestir d'Alcobaça
(Portugal)*

Als actors i actrius de sèries i pel·lícules d'intriga,
i molt especialment a l'Angela Lansbury.

I als meus pares, Lluís i Mercè.

«L'únic que desitjo per al meu enterrament
és no ésser enterrat viu».

Lord Philip Dormer Stanhope,
IV comte de Chesterfield (1694 – 1773)

El 27 d'abril del 2007, en el decurs d'una agradable vetllada cultural, es va fer públic el veredict de la quinzena edició del Premi Vila de l'Ametlla de Mar de narrativa, que va recaure en *Des de la mort amb amor*. Arran del desè aniversari d'aquest esdeveniment, he volgut oferir l'obra en format electrònic i, aprofitant l'ocasió, he inclòs alguns retocs que no vaig poder efectuar aleshores. El canvi més destacable és, probablement, el restabliment del nom original de la protagonista, Elionor Amarils.

La primera versió de la trama va quedar enllestida el 2003, una referència temporal que es desprèn de la mateixa narració. Per aquest motiu, he inclòs l'expressió «catorze anys més tard» al títol de la nova seqüència que he incorporat al final de la història.

Lluçà, 8 d'abril de 2017

Episodi previ

La secretària

Barcelona, matinada del dissabte catorze de desembre de 2002

N'estava satisfeta. Era molt arriscat, sí; qui sap si massa. Havia posat totes les cartes damunt la taula, n'era conscient, però això no la preocupava. De fet, tampoc no era ben bé veritat que tingués totes les cartes al descobert: se'n guardava una. La millor. L'as de copes. I és que la víctima del seu innegociable oferiment no sabia pas fins a quin punt ella, Elsa Martí i Damadeus, se l'estava jugant, aleshores.

Se la jugava amb la consciència tranquil·la i coneixent l'esperpèntica realitat que corcava la imatge de la família exemplar de l'home pel qual treballava. «La veritat és que n'hi ha per fer-se un tip de riure», va pensar. De ben segur que el funeral seria memorable. «Enfarfec de personatges, solemne trasllat a la cripta, hipocresia refinada, petulància a cabassos i molt, molt de teatre».

L'Elsa va alçar la vista per contemplar l'enllumenat nadalenc. Si les circumstàncies ho acabessin requerint, fugiria ben lluny. La seva germana, des d'Estrasburg, l'ajudaria. De totes maneres, fóra absurd anar-se'n ara. Ho tenia tot ben controlat. La informació és poder. Ben administrada, per descomptat, però és poder.

Va interioritzar un sospir i es va enretirar la màniga de l'abric. Passaven de dos quarts d'una, però tenia temps de sobra per arribar a la Plaça Universitat, buscar el bar convingut i asseure's

davant d'un combinat exòtic. O potser d'una gerra de cervesa, o d'un whisky escocès. Qualsevol cosa que la reconfortés.

Es va encaminar cap a les Rambles a pas lleuger. Hauria pogut agafar un taxi, però en hores tan intempestives només en circulava algun de tant en tant i quasi sempre ocupat.

Les altres persones que sortien del teatre, o gairebé totes, anaven amb la parella. L'Elsa somrigué. Poc hagués volgut, en un dia com aquell, que l'acompanyessin. Qui l'hauria acompanyada no l'hagués deixada actuar. Ara que l'atzar li brindava la possibilitat d'obtenir uns quilets fàcils necessitava, més que mai, llibertat de moviments. La recta moral de qui tant apreciava només li hauria obstaculitzat el camí. Tants anys treballant en aquell despatxet d'aparences no li havien pas omplert la vida, i menys encara el compte corrent.

Ara per fi tot això s'havia acabat, i per sempre. El seu cap era mort, i només ella sabia el com, el perquè i, sobretot, el gràcies a qui.

No li havia pas demanat molts diners. Només uns quants, poca cosa, per anar tirant, de moment. Gaire, de cop, es notaria massa. I potser no s'ho podria permetre. En qualsevol cas, aquell Nadal brindaria per primera –i única– vegada a la salut, o millor dit, a la memòria del seu superior. «Ell criant malves i jo descansant. Ja tocava! Mai no hagués dit que li acabaria donant les gràcies».

–Ei nano, però mira quin gènere que corre pel món!

Dos homes mal afaitats, alts i d'aspecte descurat se li aproparen. Un d'ells mig arrossegava un abric fosc, duia la corbata afluixada i el botó del coll descordat. L'altre vestia una americana timbrada de llànties rogenques i uns pantalons clars, arrugats i bruts però de tall modern i elegant. Ambdós portaven la camisa mig per sobre dels pantalons i malgirbada, i una aura de punyent fortor d'alcohol delatava llur estat.

–Què, nena, véns amb nosaltres?

–T’asseguro que no t’avorriràs. Tenim un parell d’eines que et divertiran.

I esclafiren a riure recolzant-se l’un en l’altre.

L’Elsa els va contemplar amb una ganyota de fàstic i els etzibà:

–Busqueu-vos les putes a casa, imbècils! A mi, deixeu-me en pau!

I sense pensar-s’ho dos cops, va esfumar-se rabent d’aquell indret.

Es va aturar després, esbufegant. Va decidir descansar deu minuts sota la tènue llum d’un fanal solitari. Va mirar de nou el rellotge i es va repetir a sí mateixa que li sobrava temps per arribar, a l’hora pactada, al lloc convingut.

El problema no era aquest. El problema era l’ambient d’aquells carrers, els trencalls i l’estretor, la mala il·luminació, les fortors que feien venir basques, els passatges sense sortida que la confonien, la gent que hi vagabundejava, les xeringues abandonades... en fi, la gola profunda de la urbanitat. L’altra cara de les grans ciutats.

De sobte, alarmada, es va adonar que a poca distància dels peus hi havia una mà enguantada. De ben poc no la trepitja. Segur que el vagabund, adormit dins d’aquelles caixes de cartró, li hauria ventat algun renec en el millor dels casos.

Va fer un pas endavant, va encendre un cigarret i va reprendre la marxa. Però llavors una nova inquietud la va assetjar. Era un neguit estrany, un malestar, una sensació rara, no pas de por, no ben bé de por, sinó de sentir-se observada.

Creia que algú la seguia, i això la incomodava.

Era una bajanada, per descomptat. «Ni que fos una pel·lícula!», va pensar. De fet, per què algú l'hauria de voler seguir? S'ho imaginava, és clar, però potser es calmaria si...

Va girar la vista, i res enlloc. Només el vagabund que dormia.

Va avançar un xic més. Quatre passes.

Aquella sensació no s'esvaïa. Persistia en el silenci humit i cru que l'encerclava. Va exhalar una bombolla de fum i va esguardar de nou enrere, per sobre de la seva espatlla dreta.

I algú, aleshores, li va posar la mà a l'altra espatlla.

Primera part

El repte

Pren la paraula Elionor Amarils

Si d'una cosa estic segura és que no oblidaré aquella història mentre visqui. Potser perquè va ser el meu segon contacte directe amb la tasca forense, però jo hi afegiria un altre motiu força més consistent. Em refereixo al, diguem-ne, laberíntic grau de complexitat pel qual va discórrer la trama.

Acceptar el repte va ser, i així ho he de reconèixer encara avui, massa precipitat venint de mi. Tampoc no voldria donar a entendre que tot allò m'ocasionés una incomoditat visceral: simplement és que ben poques vegades m'he deixat convèncer amb tanta facilitat per la Gal-la, la meva filla. Ella mateixa ho admet. Suposo que vaig acceptar perquè el subconscient –o qui sap si el meu ego– m'ho implorava a crits. En altres paraules: desitjava gaudir d'una nova aventura detectivesca.

Amb cinquanta anys a l'esquena i una trajectòria docent que m'havia conduït a ocupar una càtedra d'Història de l'Art, vaig tenir el desig vital d'aturar-me, de prendre'm un respir i, sobretot, de dedicar-me temps.

Però no em va ser possible estrenar l'any sabàtic amb absoluta tranquil·litat: em corroïa una insidiosa recança. Havia deixat la direcció del departament en bones mans, ho sabia, i tenia el convenciment que tot aniria sobre rodes. El cas era, fet i fet, que no em resultava gens fàcil desconnectar del tot.

Quan aquella tarda la Gal-la, advocada i detectiu col·legiada, em va proposar que l'ajudés en unes investigacions que li acabaven d'encarregar vaig tenir, almenys, la gosadia, la prudència i la sensatesa de demanar-li perquè. Recordo encara ara, mot a mot, la resposta que em va donar: «necessito algú de

la teva edat perquè pugui interpretar el paper d'amiga personal de la baronessa d'Ubach».

Tot i que no sóc assídua lectora de les revistes del cor, coneixia alguns detalls biogràfics d'aquell pompós personatge. Patrícia Immaculada Tadeus i d'Ubach, sisena baronessa d'Ubach, era una adinerada vídua que, dit així, semblava treta d'una barroca i enfitant novel·la del Romanticisme. Títol nobiliari i béns arrels els posseïa per herència dels pares, antics barons d'Ubach; accions i societats financeres les havia heretades del seu difunt marit, Giannis Matsoukis, un empresari d'origen grec.

Ell havia estat, de fet, la raó per la qual l'aristòcrata havia decidit contractar la meua filla. El bon home havia mort no feia ni cinc mesos en un context discret i d'absoluta normalitat. En principi, la causa del decés era natural, fins i tot previsible tenint en compte l'historial mèdic del difunt. La vídua, tanmateix, no admetia aquella versió, i afirmava que algú havia provocat l'atac de cor que li va fer perdre la vida al seu espòs.

En el moment de la mort, a la casa només hi havia tres persones. S'hi trobava la secretària, que ultimava alguns afers al despatx de la planta baixa de l'edifici. També hi era ella mateixa, la baronessa, que gaudia d'un hidromassatge al bany contigu al dormitori conjugal, situat al primer pis. El dormitori fou, precisament, el lloc on l'esposa va trobar mort el baró.

I només un dia i mig més tard, la matinada del dissabte catorze de desembre de dos mil dos, va morir a ganivetades i sobre l'asfalt d'un carreró llòbrec de Barcelona la malaurada secretària, Elsa Martí i Damadeus.

Havia presenciats algun esdeveniment relacionat amb la mort de Giannis Matsoukis, tal com pressuposava la baronessa? Si era així, calia sospitar dels familiars, atès que qualsevol d'ells podia accedir a la clau i no hi havia cap pany forçat? Moltes preguntes clamaven resposta, i per aquesta raó Patrícia Tadeus

Gracias por visitar este Libro Electrónico

Puedes leer la versión completa de este libro electrónico en diferentes formatos:

- HTML(Gratis / Disponible a todos los usuarios)
- PDF / TXT(Disponible a miembros V.I.P. Los miembros con una membresía básica pueden acceder hasta 5 libros electrónicos en formato PDF/TXT durante el mes.)
- Epub y Mobipocket (Exclusivos para miembros V.I.P.)

Para descargar este libro completo, tan solo seleccione el formato deseado, abajo:

